

Pejskové a kočky

Byly zhruba dvě hodiny po půlnoci a v podniku zůstalo už jen několik hostů. Oskar a jeho nakladatel seděli se dvěma dívkami v křeslech přímo naproti baru. Vládlo tu spíše přítmí, což Oskarovi vyhovovalo; někde blízko na stropě musela být ultrafialová zářivka, protože bílý lem šatů jeho sousedky doslova zářil. Barmance bylo něco ke čtyřiceti; na nose měla velké dioptrické brýle s masivními obroučkami z červeného plastu, díky kterým působila už na pohled sebevědomě. Když před chvílí přinesla dvě irské whisky, minerálku a dva vysoké koktejly s papírovými parapíčky, povzbudivě na Oskara mrkla. Vypadala, že ji v životě už nemůže nic překvapit. Vrátila se za bar a ztlumila hudbu, protože na vyvýšeném podiu stejně nikdo netančil.

„Ještě jste nám pořád neřekli, co děláte,“ řekla bruneta, která seděla po pravici Oskarova nakladatele. Postavu měla velmi dobrou, ale její obličej působil trochu tupě.

„My jsme převaděči,“ odpověděl Oskar téměř okamžitě.

„Aha,“ usklíbila se bruneta. „Tak to jo. A koho převádíte?“

„Slepce,“ řekl Oskar. „Slepý Albánce, chápete?“

„Slepí Albánci to maj nejtěžší,“ vysvětlil dívkám nakladatel. „Některý převaděči jsou takový hyeny, že od nich vyinkasují marky, hodinu je voděj v Plzni po parku a pak je posaděj na lavičku a řeknou jim, že už jsou v Německu.“

Pobavení blondýny se zdálo upřímné.

„Takový hyeny my nejsme,“ řekl Oskar. „Máme svou čest.“

„Bodejt,“ řekla bruneta.

Znělo to znuděně.

„Tak co?“ řekl Oskar a podíval se na nakladatele.
„Dopijem a půjdem, ne?“

Blondýna vedle Oskara se zatvářila zklamaně. Na rozdíl od druhé dívky byla poněkud při těle, ale tvář měla o něco bystřejší.

„Anebo dopijem a zůstanem. Kdo tohle ví?“ řekl nakladatel. „Snad jen vítr.“

„Manželky čekaj, co?“ řekla bruneta.

„Manželky ne,“ zívł nakladatel. „Albánci. Seděj tam v oboře, nožky maj nahoře a volaj *Hilfe!*“

„Rozvedený?“ zapochybovala bruneta. „A voba, jo?“

„No jo,“ řekl Oskar. „Už je to tak.“

„Tak kam teda spěcháte?“

„Domů,“ řekl Oskar. „Tady kolega převaděč má doma psa, kterej touhle dobou právě potřetí močí na vzácnej perskej koberec — že jo?“

„Ty máš vážně psa?“ ožila blondýna. „Jakýho?“

„Chrta,“ řekl nakladatel. „Ale jenom půlku.“

„V lednici,“ řekl Oskar.

„Fuj, vy jste hnusný!“

Blondýna potřásla hlavou a jakoby trucovitě se napila.

„Nejlepší zvířata jsou stejně kočky,“ prohodila bruneta.

„Nejlepší zvířata jsou lidi,“ řekl Oskar.

„*Morální* zvířata,“ zdůraznil nakladatel.

„Spíš nemorální,“ řekla blondýna smutně a znovu pokývala hlavou.

„Hele, víte, co je napsáno na jedný zdi na vršovickým nádraží?“ vzpomněl si Oskar. „*Liška je prase.*“

Zasmáli se.

„Ba ne, nejlepší jsou kočky,“ trvala na svém bruneta. „Vemte si třeba, jak se kočky držej domu. Kočky jsou věrný.“

Oskar věnoval svému nakladateli unavený pohled – koneckonců pili už od odpoledne. Nakladatel byl o dva roky mladší než Oskar, ale krátké kotlety na skráních měl už nepatrně prošedivělé. Jeho zarudlé oči ale navzdory pokročilé hodině zůstávaly vcelku veselé.

„Kočky hlavně smrděj,“ řekl autoritativně. „Čímž je řečeno vše.“

„Kočky ne,“ oponovala bruneta. „Jenom kocouři. Teda pardon, pánové... Tak jsem to nemyslela!“

Rozesmála se o něco hlasitěji a také s větším zpožděním, než Oskar čekal.

„Prochcaný piliny,“ otočil se k ní nakladatel, „smrděj vždycky stejně. Je úplně jedno, jestli do nich chčije kour, nebo kočka.“

„A právě že to není jedno! Proč by se asi kocouři dávali kastrovat, co?“

„Tfuj!“ odplivl si naoko Oskar. „Ani to slovo nevyšlovuj! Běhá mi z něj mráz po zádech!“

„Po zádech?“ řekla bruneta a znovu se rozesmála. „To by ti měl běhat spíš někde jinde!“

Oskar se zdvořile usmíval.

„Jestlipak, holky, víte, odkud přichází mráz?“ řekl nakladatel a podíval se na Oskara.

Holky nevěděly.

„Z Kremlu,“ poučil je Oskar.

Pokud šlo o konverzaci, uvědomil si, vystačili by si s nakladatelem sami.

„Nejlepší jsou stejně psi,“ řekla blondýnka a udělala na Oskara oči, „pejsánci jsou nejlepší.“

Oskar zauvažoval, kolik jí může být. Dvacet? Dvaadvacet? Už dvakrát během večera zapomněl, jak se jmenuje,

a potřetí se ptát nechtěl. Levou rukou, kterou měl až dosud položenou na křesle za dívčinými zády, se lehce dotkl jejího nahého ramene a dívka se k němu ihned přitulila. Příjemně voněla. Její šaty byly tak krátké, že prakticky neustále poodhalovaly cípek černých kalhotek.

„Kočky,“ řekla bruneta a usrkla z koktejlu. „Navíc už se dneska dělají takový granule, který ten smrad pohlcejou.“

Oskar měl náhle pocit, že ji žádné kočky ve skutečnosti vůbec nezajímají. Všiml si rovněž, že jeho nakladatel má už nějakou dobu zavřené oči.

„My jsme doma měli dlouhosrstou kolii,“ řekla blondýna. Stále se k Oskarovi vinula. „Psa. Jmenoval se Lord. On se tak choval – jako nějaký lord. Jenomže ty chlupy jsme pak měli po celém domě.“

„Dneska už se na to dělají speciální vysavače,“ řekla bruneta. „Speciálně na psí chlupy. Takový, který ty chlupy –“
„Pohlcejou,“ řekl Oskar.

„Ale hovno,“ řekla pohrdavě dívka. „Vysajou asi, ne? Dělají se už takový. Speciální. Vysavače.“

Chvilí bylo ticho.

„Copak náš Lordík,“ zavzpomínala světlovlasá dívka. „To byl naprosto zlatej pes. Akorát když přišel z venku, tak byl většinou totálně zadělaný. Ani jsem mu to někdy nedokázala z těch chlupů vyčesat.“

Oskar pohlédl na nakladatele, který stále mlčel.

„Řekni něco,“ vyzval ho. „Seš na řadě.“

„Ty seš na řadě,“ řekl nakladatel. „Já jsem mluvil před chvílí – řekl jsem, že kočky smrděj.“

„Ale já jsem potom řekl *pohlcejou*.“

Nakladatel kývl, ale nadále mlčel. Oskar na něho ukázal prstem.

„Někdy se chová jako nějaký lord,“ vysvětlil své sousedce. „Ale když přijde z venku, má tak zadělaný chlupy, že mu je ani nedokážu vyčesat.“

Dívky se smály hlasitěji a déle, než by si přál. Barmanka k nim zalétla zkoumavým pohledem. Nakladatel se předklonil, promnul si dlaněmi obličej, natáhl se pro svou sklenici a naráz ji vypil.

„Mno,“ řekl a pohlédl na Oskara, „takže to zase my jsme doma měli *kokršpaněla*.“

„Kokršpaněla?“ zajásala blondýna. „Ty jsou sladký!“

„No,“ řekl nakladatel. „To jsou. Hlavně když se snažíš v klidu naobědvat a ten bastard ti celou dobu sedí u hou a dělá na tebe takovýhle voči.“

Zdařile zaimitoval prosebný psí pohled. Tentokrát se smála i barmanka.

„Dobrý,“ řekl Oskar. „Teď si zas můžeš zdřímnout. Já už to tady dodělám.“

„Ale že to byl hezkej večer,“ řekl nakladatel a znovu zívá. „Takovej hlavně klidnej.“

„No snad ještě nekončí,“ řekla bruneta. „Nebo jo?“

„Nekončí,“ řekl Oskar a obrátil se ke své sousedce: „A jak se má Lord?“

„Umřel,“ řekla smutně dívka. „Loni.“

„To je mi líto.“

„Kecá,“ řekl nakladatel. „Je mu to šumafuk.“

Oskar na něho pohlédl.

„A ne?“ řekl nakladatel.

Dostavila se barmanka.

„Máte všechno?“ chtěla vědět.

„Těžce postrádáme psa Lorda,“ řekl nakladatel. „S urou-
sanejma chlupama. Jinak jsme zatím úplně spokojený.“

Barmanku jeho sdělení ani v nejmenším nevyvedlo z míry. Blondýnka se přitiskla k Oskarovi ještě těsněji.

„Já s tvým kamarádem nekamarádím,“ vzlykala naoko. „Von je hrozně zlej.“

„To po tobě taky nikdo nechce,“ řekl nakladatel.

„Ale *já* s ním kamarádím,“ řekla bruneta a položila mu ruku do klína. „Mně se líbí.“

„Co jinýho ti taky zbejvá?“ řekl nakladatel.

Oskar očekával, že bruneta bude přinejmenším předstírat dotčenost, ale kupodivu se usmívala.

„To je fakt,“ řekla. „V tomhle máš teda pravdu.“

„Tak co?“ řekla blondýna. „Nepůjdem pomalu nahoru?“

„Nikoliv,“ řekl nakladatel. „Půjdem rychle dolů.“

Oskar vzdychl a vstal. Blondýna se do něho zavěsila. Nakladatel s brunetou je vzápětí následovali.

„Na hodinku, pejsánkové?“ usmála se brýlatá barmanka a sáhla pod pult pro dvojce klíče.

„Na půl, kočička,“ řekl nakladatel. „Na půl.“

Pod kovovými točitými schody, vedoucími k pokojům v patře, dali dívkám záměrně přednost, aby se jim mohli podívat pod šaty; podle Gutha-Jarkovského, říkal si Oskar, by jakožto pánové měli jít samozřejmě napřed, ale tady to bylo vlastně jedno.